



Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Гж2 152/23
10.5.2023. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судија Ирене Вуковић, председника већа, Станиславе Митровић и Татјане Лемајић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Бојан Патрић, адвокат из Вршца, против туженог ББ из ..., чији је пуномоћник Војна Маринел, адвокат из Вршца, Трг победе бр. 3-4, ради заштите од насиља у породици, одлучујући о жалби туженог изјављеној против пресуде Основног суда у Вршцу П2 352/22 од 13.12.2022. године, у седници већа одржаној дана 10.5.2023. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована жалба туженог и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Основног суда у Вршцу П2 352/22 од 13.12.2022. године.

ОДБИЈА СЕ захтев туженог за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Образложење

Побијаном пресудом, ставом првим изреке, забрањено је туженом приближавање тужиоцу на удаљености не мањој од 300 метара, осим у случајевима судских спорова који подразумевају присуство на рочиштима, у року од годину дана. Ставом другим изреке забрањено је туженом даље узнемиравање сваке врсте као и контактирање тужиоца у року од годину дана. Ставом трећим изреке наложено је туженом исељење из куће у којој живи у периоду од годину дана. Ставом четвртим изреке одлучено је да наведене мере заштите од насиља у породици трајаће годину дана од дана доношења пресуде, с тим што се могу продужавати док не престану разлози због којих је мера одређена. Ставом петим изреке констатовано је да жалба не задржава извршење пресуде. Ставом шестим изреке обавезан је тужени да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 12.750,00 динара са законском затезном каматом од извршности пресуде па до коначне исплате.

Против наведене пресуде жалбу је благовремено изјавио тужени из свих законских разлога.

Испитујући правилност побијане пресуде у границама овлашћења прописаних

чланом 386 Закона о парничном поступку (“Службени гласник РС”, бр. 72/11 са каснијим изменама и допунама) који се примењује на основу одредбе члана 202 Породичног закона (“Службени гласник РС”, бр. 18/2005 са каснијим изменама и допунама), апелациони суд је оценио да жалба туженог није основана.

У поступку доношења побијане пресуде нису учињене битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374 став 2 тачка 1-3, 5, 7 и 9 ЗПП на које другостепени суд пази по службеној дужности, нити било која друга повреда која би могла бити од утицаја на правилност и законитост побијане пресуде.

Према утврђеном чињеничном стању тужилац и тужени су браћа и живе на истој адреси у ..., ул. ... у две одвојене куће, с тим што им је заједнички улаз и двориште. Између парничних странака су поремећени односи већ дужи низ година. Дана 22.09.2022. године тужени је пошао да се пожали код тужиоца да је у току дана затекао више пута закључану капију, те је хтео да упозори снају да капију не закључава, дошао је до веранде и повишеним тоном позвао тужиоца. Тужилац је отворио комарник који је ударио туженог, у руци је држао дрвени штап и кренуо према туженом, тужени је закорачио уназад, а пошто на веранди постоји мали степенник, затетурао се и пао, а преко њега је пао и тужилац. Приликом покушаја да се дигне тужени је одгурнуо тужиоца са леђа и том приликом је тужилац склизнуо са леђа туженог и наслонио се на ограду од веранде. Тужилац је био црвен у лицу, а супруга туженог је донела чашу воде и позвала хитну помоћ. Полицију је позвао син тужиоца. Након овог догађаја тужилац је отишао у Центар за социјални рад Града Вршца, где је дана 07.10.2022. године дао изјаву да није здравствено добро, да је био 10 дана у болници након што се догодило ово насиље које тужени врши већ неколико година, да се он њега плаши, да се плаши за себе и остале чланове своје породице јер је он стално пијан, те да планира да се пресели код ћерке како би се склонио јер здравствено није добро.

Поводом овог догађаја Основни суд у Вршцу је решењем НП 180/22 од 23.09.2022. године усвојио предлог ОЈТ Вршца и туженом (рођеном ...1966. године) продужио хитну меру забране да контактира и прилази овде тужиоцу (рођеном ...1949. године) а која хитна мера му је изречена наредбом ПС Вршац број 20890/22-1-3 од 22.09.2022. године у 22,19 часова са трајањем до 24.09.2022. године па се иста мера продужава на период од 30 дана, до 24.10.2022. године и налаже туженом да се суздржава од контакта и прилажења тужиоцу, под претњом прекршајног гоњења. Ово зато што је дана 22.09.2022. године по пријави тужиоца да је његов брат у алкохолисаном стању дошао на врата његове куће и почео да се дере да не смеју да закључавају врата јер су то заједничка врата, јер живе на истом плацу, на истој адреси само у две различите куће, те да је након тога дошло до гурања, да би том приликом тужилац пао на под и ударио се, те након тога изгубио свест, због чега се након тога више не сећа, а што је код жртве изазвало страх за живот и тело и безбедност, па је суд установио да постоји непосредна опасност од насиља у породици, што произилази из процене ризика надлежног полицијског службеника, вредновања процене коју чини јавни тужилац, оцене изведених доказа и изјашњење лица коме је хитна мера изречена.

По мишљењу стручног тима Центра за социјални рад Вршац у овој породици често се јавља психички тип насиља у породици, чести су конфликти, увреде између браће. Тужилац планира пресељење код ћерке која ће му пружити помоћ јер се

здравствено не осећа добро. Насиље у породици је прекинуто. Узимајући у обзир чињеницу да се између тужиоца и туженог насиље у породици поновило, да долази до злоупотребе алкохола као и да су породични односи нарушени дужи низ година, степен процене стручних радника Центра да се догоди поновљено насиље у породици је веома висок, имајући у виду да су нерешени имовинско-правни односи, да странке користе заједничко двориште, да постоји нетрпељивост између њих. Предложене мере заштите од насиља у породици као и њихово трајање су сврсисходне и требало би да дају ефикасан резултат. Тужилац се иселио из куће, отишао је код ћерке.

На овако потпуно и правилно утврђено чињенично стање првостепени суд је правилно применио материјално право и то чланове 10, 197, 198 став 1 и 2 тачке 1, 3 и 5 Породичног закона, када је закључио да се понашање туженог према тужиоцу квалификује као дрско, злонамерно и безобзирно понашање којим је угрозио телесни интегритет и спокојство тужиоца, те његово понашање представља насиље у породици, па је целисходно да се према туженом изрекну мере заштите од насиља у породици у складу са налазом и мишљењем Градског центра за социјални рад Града Вршца и то забрана туженом да се приближава тужиоцу на удаљености не мањој од 300 метара осим у набројаним случајевима, и забрану даљег узнемиравања сваке врсте и контактирање тужиоца као и исељење туженог из куће у којој живи, све у периоду од годину дана. Ово имајући у виду да странке живе у два објекта на истој адреси са истим двориштем и заједничким улазом, сматрајући да је забрана контаката парничних странака једини начин да се ново насиље предупреди и истима ће се тужиоцу обезбедити мир, спокојство за одређени временски период и живот без страха од даљег насиља те утицати на туженог да се убудуће не понаша на начин који угрожава телесни интегритет, душевно здравље или спокојство тужиоца.

За свој закључак о постојању насиља туженог према тужиоцу првостепени суд је дао довољне и јасне разлоге због чега нису основани жалбени наводи туженог којима посредно указује да је пресуда заснована на битној повреди одредаба парничног поступка из члана 374 став 2 тачка 12 ЗПП. Супротно тврдњама у жалби, у пресуди наведени јасни и непротивречни разлози о битним чињеницама па побијана пресуда нема недостатака због којих се не може испитати.

Неосновано се у жалби туженог указује да је првостепени суд учинио битну повреду одредбе парничног поступка из члана 374 став 1 у вези члана 8 ЗПП и на тај начин погрешно и непотпуно утврдио чињенично стање те погрешно применио материјално право, тврдњом да суд није ценио исказ туженог и саслушаних сведока да се критични догађај догодио на начин како су они то описали.

Ово из разлога што је правилно првостепени суд на основу утврђеног чињеничног стања, а нарочито извештаја органа старатељства, имајући у виду историју породичног насиља, да постоји висок ризик од понављања насиља, те да је потребно усвојити предложене мере, тужиоцу поклонио веру јер је његов исказ сагласан са исправама у списима, а нарочито у погледу самог догађаја, те није поклонио веру туженом у делу изјаве да је тужилац пао из здравствених разлога, посебно имајући у виду да су дужи низ година поремећени односи између парничних странака, с тим што је туженом изречена мера и у току 2019. године, а што је исти навео у страначком исказу, да је раније добио забрану због вербалних речи и да је тада ишао на едукацију

Центра за социјални рад у трајању од 6 месеци. Правилно је првостепени суд ценио и исказе саслушаних сведока ВВ-супруге туженог и ГГ-сестре парничних странака, које су приликом давања исказа на исти начин, истим речима описале стање тужиоца, односно да није био у несвести јер их је погледао са пуно мржње, што указује на њихову пристрасност туженом.

Цењени су и жалбени наводи да тужени критичном приликом није био у алкохолисаном стању јер никада не конзумира алкохол и да суд неистиниту тврдњу тужиоца није прихватио јер у утврђеном чињеничном стању не наводи алкохолисаност туженог. Ово из разлога што алкохолисаност туженог није од утицаја за изрицање мера заштите од насиља у породици већ управо његово понашање.

И по налажењу овога суда оправдане су изречене мере заштите од насиља у породици имајући у виду да понашање туженог оправдава ове мере јер је тужени и раније, како је навео, добио забрану због вербалних речи, ишао је на едукацију поводом тога 6 месеци у Центар за социјални рад, али да је до тада био психички тип насиља у породици (чести конфликти и увреде између браће) а да је сада дошло и до физичког насиља што управо указује на тенденцију понављања али и ескалацију насиља, због чега је веома висок ризик да се догоди поновљено насиље у породици, због чега су предложене мере заштите од насиља у породици и усвојене како би се истима спречило даље извршење насиља у породици, обезбедила нужна заштита физичког и психичког интегритета, здравља и личне безбедности тужиоца, те отклониле околности које погодују и подстичу понављање насиља, у чему се и огледа циљ изрицања мера заштите од насиља у породици. Притом је овај суд имао у виду да мера иселења насилника из куће ограничава туженог у начину коришћења своје имовине, али само у кратком времену и у складу са општим интересом, како не би дошло до већег угрожавања живота, физичког и психичког интегритета односно слободе тужиоца и озбиљнијег нарушавања његове личности јер странке живе на истој адреси, на истом плацу и имају заједничка врата од улаза, само у две различите куће.

Према налазу и мишљењу Центра за социјални рад Града Вршца процењено да је целисходно одређивање мера заштите од насиља у породици тужиоца према туженом али је и тужени у могућности да самостално покрене поступак уколико сматра да су његова права повређена или угрожена јер заштита његових права није предмет овог поступка, због чега су неоснованим оцењени жалбени наводи туженог да је имао видљиве повреде ноге у пределу колена и потколенице и болове у грудима за које се испоставило да су од угрувотина приликом пада код туженог на бетон, тако и тужиоца преко њега у исти мах, а које повреде су имале за последицу тромб у ноzi и миктоемболизацију плућа услед чега је исти по наступању сметње и болова такође хоспитализован.

Осталим жалбеним наводима не доводи се у сумњу правилност побијане одлуке због чега иако цењени нису посебно образлагани у смислу члана 396 ЗПП.

Одлука о трошковима поступка донета је применом чланова 153 и 154 ЗПП, обзиром на успех тужиоца у спору који је заступан од стране пуномоћника из реда адвоката. Њихова висина правилно је обрачуната сходно успеху тужиоца у спору, крећући се у границама захтева, применом важеће Тарифе о наградама и накнадама

трошкова за рад адвоката у РС. Одлука о законској затезној камати досуђеној на трошкове парничног поступка донета је у складу са одредбама чланова 277 и 324 ЗОО.

Са свега изнетог одлучено је као у ставу првом изреке на основу члана 390 ЗПП у вези члана 202 Породичног закона.

Обзиром да тужени није успео са жалбом, то му не припадају трошкови жалбеног поступка због чега је на основу члана 165 став 1 у вези члана 153 ЗПП, одлучено као у ставу другом изреке.

Председник већа-судија
Ирена Вуковић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић